

Individuace - původ

Problém individuace byl tradičně (přinejmenším od závěrečných dob středověku, vyostřen byl zejména nominalismem) chápán jako problém vztahu mezi univerzáliemi a konkrétními skutečnostmi (věcmi): univerzálie (obecnosti) nejsou samostatnými „věcmi“, ale jsou jako skutečnosti možné jen ve věcech (in rebus; zprostředkující formule). V dlouhotrvajícím sporu o univerzálie však byl vlastní problém marginalizován resp. vytlačen do ústraní. Jakmile však zavedeme do svých úvah pojem „události“ jako zcela základní, je zřejmé, že se tím do popředí dostává právě to, co bylo zatlačováno do pozadí. „Událost“, chápána jako určitý děj, který má svůj počátek, průběh a konec, nemůže hledat svou integritu až v myšlenkovém přístupu, a proto nemůže být zakládána na „obecnosti“, nýbrž pouze na jedinečnosti, na individualizaci. Hledat v událostech to, co jim je společné (tedy nějaké „universale“), odhlíží od toho, čím vsutku jsou, totiž od jejich nezaměnitelnosti. To je sice zřejmé a snadno prokazatelné v lidských dějinách, také v umění, dokonce v říši živých bytostí, ale v říši atomů a subatomárních částic nebo kvant to teoretici fyzikové považují za „nesmysl“, ovšem jen proto, že k jednotlivým atomům nebo částicím prostě nemají přístup a pracují jen s jejich „masovým výskytem“ (a tudíž s pravděpodobnostmi). Otázku po tom, jak vlastně vznikají částice nebo kvanta, prostě nepřipouštějí.

(Písek, 070309-2.)